

25

en garde #2 2003

SANNA NILSSON

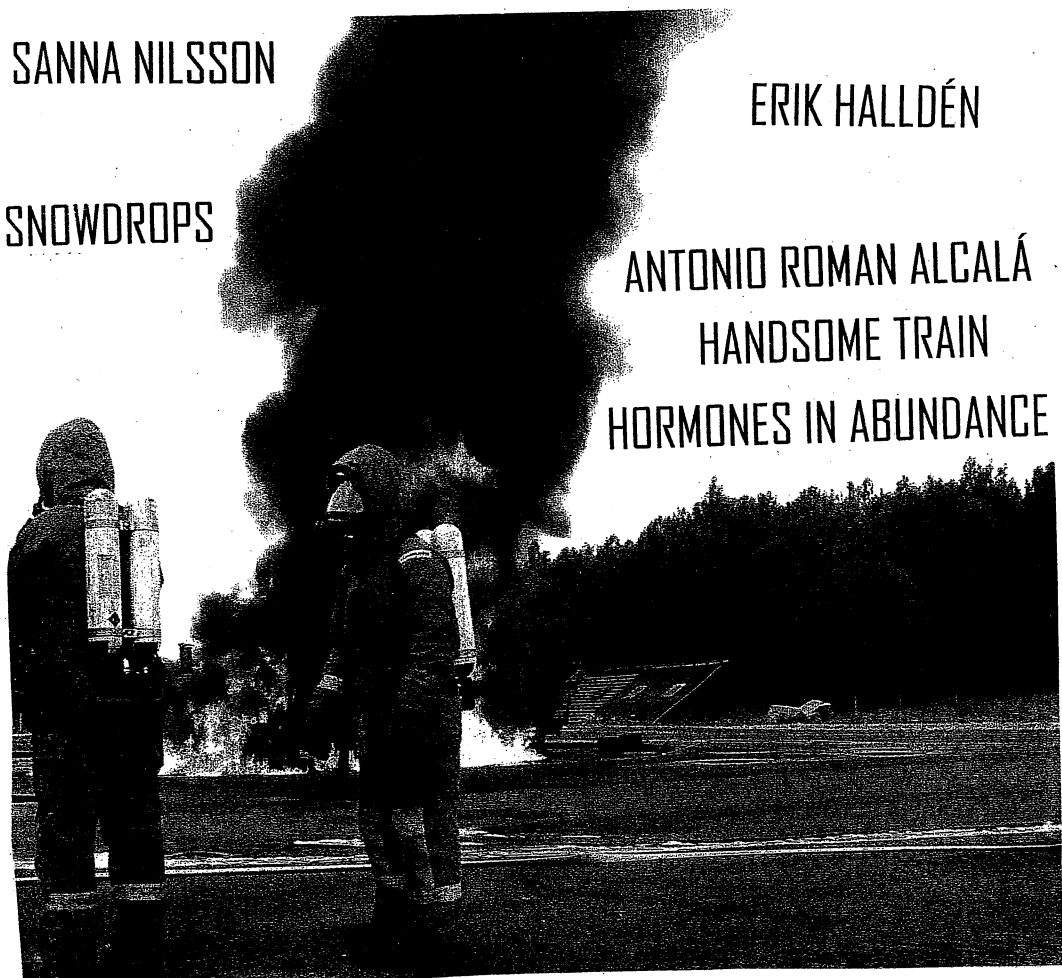
ERIK HALLDÉN

SNOWDROPS

ANTONIO ROMAN ALCALÁ

HANDSOME TRAIN

HORMONES IN ABUNDANCE

en garde #2: Napoleon la Europa under sina fötter, men hans mor tyckte ändå att han var en odugling.

"Nummer två av en garde kom att bli mer personligt än politiskt. I jämförelse med första numrets mer strukturellt baserade manifesterande av gör det själv-tanken riktar andra numret spets mot den känslomässiga bakgrunden, målar i de personliga detaljerna på tavlan över de internationella do it yourself-ideologerna."

Ungefär så var den här ledaren tänkt att börja. Och först var jag ganska nöjd med den inledningen. Frånsett att den lät bra, möjligen lite väl DN Kulturpretentiös men åtminstone välplanerad, antydde den att mina ambitioner med nummer två var ärorika och intellektuellt välgrundade. Dessutom hann den påpeka hur nöjd jag var över den genomförda politiska vinkeln och helhetsgreppet i en garde #1. Lyckan alltså total.

Efter att jag hade skrivit det där gick jag ut i köket och åt ett äpple som smakade surt. Insåg att mitt självfullkomliga utkast till ledare var lögn och trams och ingenting mer. Jag tänkte: inte har jag planerat något "imålande" av några "personliga detaljer". Tveksamt också om tavlan föreställer några "internationella do it yourself-ideologer". Nej, det personliga anslaget (som jag visserligen fortfarande tycker finns i numret) var och är inget annat än ett resultat av att jag har varit förvirrad och upprörd under numrets tillblivelseprocess. Och det inte på grund av den svenska indiescenens tydliga hierarkier, eller den tilltagande monopoliseringen av musikedistributionskanalerna, eller ens maktkoncentrationen inom kulturlivet. Anledningen till min indignation är personlig, och den följer på tilltrasslade vänskaps- och kärleksrelationer. Mer uttänkt än så var det inte. Och så gick det med den intellektualiseringen.

Å andra sidan är det dumt att vilja prata om något sånt som en personlig fråga, en som står över politik. Istället för att hänvisa till 1970-talets kulturkofteri, skriva "Det personliga är politiskt!", eller trassla in mig i existentialistretorik (som jag förresten inte skulle kunna försvara i vilket fall som helst) ska jag repetera lite självklarheter:

Det finns ingenting sånt som en apolitisk konstnärlig handling, en som står över eller ligger utanför omgivningens ramar. Kulturens samhälleliga roll ligger inbakad i varje valmöjlighet, varje fredagskväll. Följaktligen är valet mellan att åka till en Do make say think-spelning arrangerad av Luger och att gå på en mindre indieklubb (i storleken Våren i Paris i Stockholm, Starke Adolf i Göteborg eller YAIL i Malmö) inte i första hand ett val mellan postrock och twee, vilket så många vill tro; det är i första hand ett val mellan

maktens initiativ och våra. Det är viktigt att understryka skillnaden.

Att prata om "makten" och "vi" kan låta som pubertalt marxistsnack. Det är det kanske. Men egentligen behöver konflikten inte ha speciellt mycket med Marx att göra. För närvarande ligger skillnaden helt enkelt i vad man vill stödja. Alternativen är tydliga, valet beror på vems initiativ man föredrar. Klubbar arrangerade av folk med belånade eller inga lägenheter eller av folk vars företag spekulerar i fastigheter. Valet är om inte fritt så öppet.

Okej, nu blev det förstås politik av allting i alla fall. Och inget ont i det. Mer av den varan blir det i intervjun med Antonio Roman Alcalá, som, förutom att spela trummor i Dear Nora, gör strålande bra seriefanzines. Lite av samma vara är det också i Bobby Wrattensamtalet med landets mest berömda poptaliban, Patrik Lindgren, som några av er känner som Hormones in Abundance. Men annars alltså: känslor och åter känslor. Beware!

Idle fingers are the devil's playthings: anton@revo9.com

Skriv till en garde! Anton Gustavsson
Hasselstigen 54
15230 Södertälje

Köp en garde #2! Skicka 25 kronor till ovanstående adress och håll ut.
Känns det för krångligt så föreslår jag att du köper en garde via Benno.

the Snowdrops

För ett par veckor sen, just efter att jag ställde om min väckarklocka till vintertid och ungefär i höjd med att jag på regelbunden basis började klä mig i halsduk, hyrde vi "Donnie Darko" och såg hemma hos Loui. Det är i grund en vanlig ungdomsfilm om utanförskap och bekymmer, om jag förstod den rätt, men den är osedvanligt bra (åtminstone för en Hollywoodproduktion) och tar sig oortodoxa uttryck. Huvudpersonen, Donnie, en ung och missförstådd sanningssägare i standardmässigt präktig amerikansk urban sprawl, spårar ur mer och mer och kanar djupt ned i en hallucinerande psykos – eller så är han nära att finna *sanningen*, det är lite oklart.

Hur som helst, i den gravt snyftmilda slutscenen, där den egentliga livrädslan hos alla levnadsglada hycklare rullas upp, spelas en låt som jag känner igen från min skivsamling. Det är "Mad World", Tears for Fears' hit från 1982. Jag känner dock till den främst på grund av en cover, som har spelats in på det finaste sätt av the Snowdrops, som består av Keith Girdler, Pam Berry, Dick Preece. En trio vars samlade pophistoria når suggestiva höjder, till följd alltså av medlemskap i band som Black Tambourine, Beaumont, Lovejoy och Pines med flera. Alla bandets medlemmar är involverade i anda band på samma gång, vilket ger sken av att Snowdrops är ett sidoprojekt. Keith berättar via mail.

Snowdrops är lite av en all star-grupp. Hur ser ni på hela idén med supergrupper i första taget?

– Det finns bara en stor supergrupp: ABBA!!! Nej, men seriöst: det finns inte en chans att vi någonsin skulle beskriva oss själva som "super" eller Snowdrops som en "grupp". Vi är mer av ett kollektiv, ett gäng kompisar som älskar pop.

Hur går det ihop när ni alla har andra band vid sidan av Snowdrops? Är det svårt att prioritera? Med tanke på att ni bor i olika städer också.

– Nej då. Och att bo i olika städer orsakar egentligen inga problem; vi ringer och mailar varandra. Ibland spelar vi in i olika studior till och med – faktum är att Pam inte hade hört den slutgiltiga mixen av "Summerness" innan den kom ut!

Ser du en risk att någon lyssnar på Snowdrops bara för att "det är Pam Berrys nya projekt" eller "jag gillar Beaumont". Tror du att folk lyssnar

på er musik för att laget ser bra ut på papperet snarare än hur det spelar?

– Det är nog ett faktum att folk kan se på vår musik i Snowdrops som ett Pam Berry-projekt, eller att de köper singeln för att de känner till min pophistoria (med Beaumont och allting) – men det stör mig inte egentligen. Till syvende och sist är det så att vi har släppt ett par bra låtar som Snowdrops; det viktiga är musiken och inte huruvida det kommer ut som en Lovejoy-CD eller en Pines-sjua.

Berätta lite om när/hur ni gjorde "Mad World"-singeln. Varför bestämde ni er för att göra en Tears for Fears-cover? Varför "Mad World"?

– Det är bara en så fenomenal låt! Vi ville helt enkelt höra den igen och låta andra höra den. Jag hoppas verkligen att vi gjorde den rättvisa.

OK, det var inte för att ni hade sett "Donnie Darko" då? "Mad World" är slutmusik där, och det är helt vackert allting...

– Jaa, jag visste det, men jag har inte sett filmen. Vi gjorde i alla fall vår cover först.

Merparten av vad Snowdrops har släppt är covers, exempelvis har de spelat in en cover på Melodie Groups "Summerness" och en på "Bigmouth strikes again". B-sidan på "Mad World"-singeln, "Don't buy anything" skrev Dick och Keith däremot själva. Snowdrops verkar inte ta upp speciellt mycket tankemöda hos någon av de inblandade, något jag förstås säger är synd, men Keith förklarar:

– Musik är väldigt viktigt för oss alla, men vi har inga direkta ambitioner att bli pophjältar. Vi jobbar allihop, vi har väldigt intressanta jobb... Dick jobbar med utbildning, Pam jobbar med film och jag håller på med samhällsplanering.

Men vad hoppas ni ska hända med Snowdrops, vill ni fortsätta göra musik under det aliaset?

– Javisst, vi vill fortsätta och fortsätta... Vi har en ny singel som kommer ut till nyår, och låtarna där skrevs också av Dick och mig. Vi har planer på att skriva tillräckligt mycket låtar för en LP, och då kommer Pam också att bidra med låtar.

En singel alltså, och på sikt ett album. Det låter som något av en tröst åtminstone. Om inte annat kan det kanske ge mig lite respit i min osläckliga törst efter ny Pam Berry-relaterad musik. Och med tanke på att jag verkar bli mer och mer gråtmild ju fler bra Hollywoodproduktioner jag ser, är det inte omöjligt att ni kommer kunna se mig sitta och snyfta vid min stereo vid det laget Snowdrops' album släppts.

NUMAETS RYSKE
MODERNIST ÄR
VLADIMIR MAJAKOVSKIJ,
HÄR IVRIGT POSEERANDE.
← ← ← ← ←
ETT ANTAL ÅR SENARE
BEGICK HAN SJÄLMORD.

Antonio Roman Alcalá

Ibland är det svårt att genomföra, valet mellan politik och musik. Som i september: valet mellan det tidsförnuft och tidsfördriv, mellan att göra vad jag borde (sitta hemma och läsa och, typ, dra klassanalys) eller vad jag hade lust med (gå på spelning i Gubbängen) var knepigt. Samtidigt var det lätt; i mitt liv som det ser ut nu behöver jag det roliga för att orka med det förnuftiga. Alltså tog jag gröna linjen mot Farsta. Och efter Dear Noras spelning, som var varm och rik och livlig, köpte jag "We'll have a time", med vilken följde ett fanzine av bandets trummis, Antonio. Utan några egentliga förväntningar gick jag hem och slukade den korta berättelsen. Sen mailade jag Antonio för vad som kom att bli ett ganska omfattande samtal om serier, droger och musik.

Hej Antonio. Kan du bara börja med att säga några ord om vem du är och var du bor, den sortens saker. Vi ser till att få det överstökat direkt.

– Jag heter Antonio Miguel Martín Roman Alcalá, och jag föddes och växte upp i San Francisco, i Mission District. Det är också varifrån jag skriver detta. Troligen kommer jag dö här.

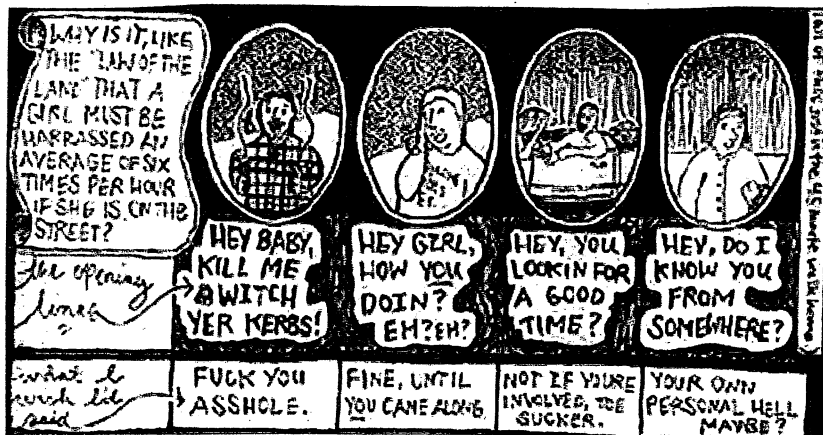
Hur länge har du ritat serier? Varför började du i första hand?

– Jag har alltid haft ambitioner att vara bra på att rita, men aldrig disciplin att faktiskt göra det, och göra det ofta (vilket förstås är enda sättet att bli bra på något). Jag gick faktiskt på en kulturhögskola, men jag pluggade teater, och inte visuell konst eller musik (söm är mina två verkliga passioner). Där var jag omgärdad av en massa unga konstgenier (av vilka många fortfarande är mina vänner) – och jag måste säga att det var ganska nedslående. Som förhoppningsfull konstnär och graffitimålare, hade jag en bästa vän med år av teknisk träning bakom sig... hur skulle jag nånsin kunna nå ifatt? Det kunde jag inte, men jag slutade tänka på det, och efter att jag hoppade av highschool flyttade jag in med min kompis Myq, knarklangare och vansinnig seriekonstnär. Vi kunde slösa stora mängder tid på att röka på och sen lugna ner oss genom att teckna. Vi hade tecknarkvällar varje fredag; alla våra konstnärskompisar kom över och vi ritade. Oftast brukade vi samarbeta: någon startade en miniserie och skickade den vidare till nästa person och ett tema utkristalliserade sig. Dom här "tecknar"-kvällarna spårade förstås ur i "hey-allihop-kom-över-till-oss-och-bli-bäng-och-rita-inte-och-stör-vem-som-än-kan-tänkas-rita"-kvällar, så konceptet sprack. I vilket fall som helst var det här mina år som serieförfattare i vardande. Det var ungefär två år sen.

Varför porträtterar du dig som tjej i dina serier? Är det av politiska skäl eller råkade det bara bli så?

– Well, den serie du syftar på började helt oplanerat... jag var bäng, och satt och ritade små djur som gjorde knäppa saker. Men så bestämde jag att jag gillade den första sidan och bestämde mig för att tänka på den lite mer och få den att faktiskt säga någonting. Så det gjorde jag, jag tänkte mycket på, hur

mycket jag än velat se musik/punkscenen jag kommer från som "feministisk", varför det fortfarande var en tydlig könsdikotomi; varför består de flesta band fortfarande bara av män? Varför är ett tjejband definierat som ett "tjejband", medan ett killband identifieras efter sin musikstil? Att tänka på dom här sakerna ledde mig till en tanke, att jag skulle utmana människors antaganden baserade på kön. Det var också ett sätt för mig att försöka komma ut ur hela den "autobiografiska" serieklichén – även om jag uppenbarligen pratade ur min egna "Antonioröst" så var jag i serien en tjej, så därför kunde det inte vara jag. Eller?

Den senaste tiden har jag inte läst mycket serier, men de jag har läst har varit ganska konventionellt strukturerade, rutor i samma storlek sida upp och sida ner. Funktionalism. Då är det glädjande att strukturen i Antonios serier, åtminstone den jag har, är så oförutsägbar. Såväl formmässigt (rutorna är sällan rutor utan snirklas in i varandra på oväntade sätt) som i själva berättelsen (med kringelkrokar och miljöbyten och så). Är det viktigt för dig att undvika klichéer?

– För att vara ärlig är det ingenting jag tänker på speciellt mycket. Det är klart, det är viktigt att försöka ta upp nåt nytt på bordet, men om jag skulle bekymra mig för mycket om det skulle det krocka med vad jag skapar. Jag försöker flytta omkring saker visuellt en del, för att göra det hela mer intressant för mig att rita och att se på. Men det är allt: att försöka vara intressant men inte tänka för kritiskt på idéerna.

Om några, vilka är dina serietecknarhjältar? Finns det några idag verk samma amerikanska serietecknare som du kan tipsa mig om?

– Det är väl uppenbart för alla som har sett både mina serier och hans, att jag verkligen gillar Chris Ware. Det är han som gör Acme Novelty Library-serierna, (Quimby the Mouse, Jimmy Corrigan: Smartest Man on Earth etc). Hans serier är felfritt ritade, bittra och ledsamma på precis rätt sätt. Han kan vara den enda serietecknare som någonsin fått mig att gråta. Förutom honom har jag alltid gillat R. Crumb (men vem gör inte det?). Jag har aldrig råd att köpa serier, så när jag får tag i dem så läser jag i stort sett vilka som helst. Sen är det klart att mina största influenser och hjältar är de vänner som har visat

mig att kultur kan och bör göras av vem som än vill göra den. Det kommer att vara vackert och kortlivat, men ändå värt det.

en garde älskar varje form av DIY och vill förstå varför folk släpper saker själva. Vill du därför berätta varför du har valt att göra fanzine av dina serier istället för att försöka få dem publicerade på något förlag?

– Jag har inte som målsättning att bli berömd, eller välkänd. Jag vill bara sätta mina idéer ut i världen. Och då ser jag det som lättare (och mer i linje med min etik) att göra det själv. Sen föraktar jag kapitalism, och idén att sälja genom publiceringsföretagsvärlden ter sig ganska sjukt.

Vilket är, i dina ögon, det största problemet för serietecknare i USA idag när det kommer till att publicera och distra sina serier?

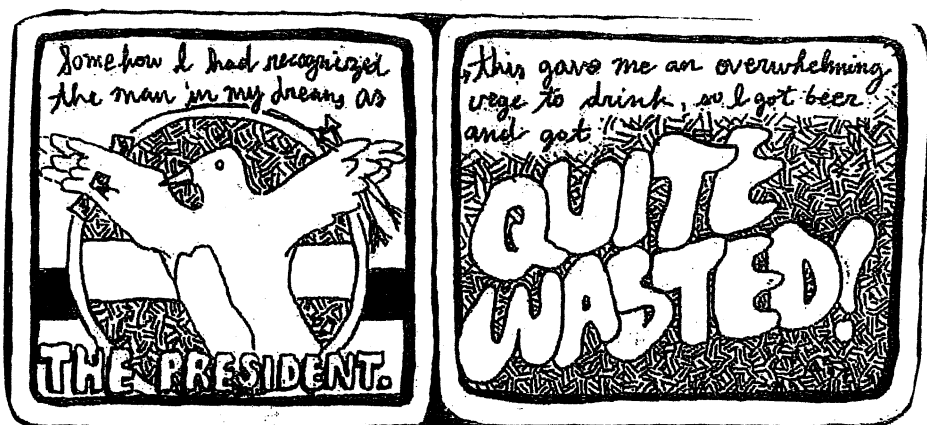
– Problemet nummer ett för vem som helst med normalinkomst är att komma underfund med hela åsiktsfrihetsgrejen. "Jag vet att jag är fri att säga vad jag vill och att sprida dessa idéer vidare; men vänta, jag har inte råd att betala trycket av dem... vad gör jag?" Det är då man måste bestämma sig för att antingen arbeta heltid eller mer, eller komma fram till att det är okej att sno från kopieringsaffärer.

– Egentligen är det en fråga om vad ens mål är. Jag ser inget problem för egen del: jag ger bort ungefär hälften av allt jag gör till kompisar och vänner; jag säljer dem på gatan; jag tar med dem på turnéer så att de når så främmande ställen som, säg, Sverige, så jag antar att för egen del så har jag bra distribution. Jag skulle förstås vilja att fler människor som jag inte känner – som alltså inte vet från början att jag gjorde den – läser serien vi pratade om, och sprida könsfrågan i den. Men jag kan förstås bara hoppas att den sprids vidare.

I den serien jag höjer Antonio en kritisk röst, och det mot en hel del saker för att vara ett litet häfte; religion, amerikansk imperialism, the thief in chief, och så vidare. Men sen uppmuntrar den också läsaren att höja rösten (och medvetandet) om saker hon hatar. Det vill säga göra handling av orden. Vilka är dina bästa sätt att protestera?

– OH MAN, det här är en alldeles för stor fråga. Jag ska bara säga det här: i det nuvarande politiska och miljömässiga klimatet, är *all aktion bra aktion*. Som outsiders, som fattiga, förtryckta, arga, som "maktens opposition", så måste vi inse att freds- och demokratiarbete, att arbeta mot det nuvarande systemet, är en mångfacetterad fråga, och därför åsidosätta vissa skillnader. Jag uppmuntrar: storskaliga gatuprotester; att göra det personliga politiskt genom att leva under hållbara, jämlika former; att göra konst och musik och göra det publikt; köpa så lite som möjligt; rösta i lokalval, och kanske till och med större val (såvida du inte har något emot att din röst kanske inte räknas); ha oförblommat sex med dem som bryr sig om dig; prata om dina åsikter med människor du inte känner personligen (kolleger, grannar, tunnelbaneförare);

dansa; brottas; äta ordentligt (vet du vart din mat kommer ifrån?); jag skulle kunna fortsätta hur länge som helst...

Trots den unkna situationen: något jag uppskattar med serien jag har är hur Antonio går från sammanfattningen "but hey: life is life and the world is a shitty place" till hoppfullhet och konstruktivitet på bara en sida. Eller jag blev i alla fall helt peppad när jag läste den, åtminstone hela den kvällen.

Tror du dig kunna vara till någon hjälp när någon som läser dina grejer vill känna sig lite mindre uppgiven?

– Det var rätt mycket det som var min huvudtanke med att använda det slutet. Jag har inget att göra längre med min generations hårda cynism; jag vet att den här världen är radikalt annorlunda mot hur jag föreställer mig en rättvis, legitim värld, men jag försöker att inte låta det ta ner mig. Det enda jag med säkerhet *kan* göra är jobba på att ändra på skiten, och hålla min omgivning samman; det var också vad jag ansträngde mig med i den här serien. Jag förväntar mig inte att människors syn ska förändras radikalt efter att de läst den, men de som redan vet vad det är jag snackar om kommer åtminstone tänka "YEAH, FUCK THIS SHIT! I'M GONNA GO..." – göra nånting, du vet?

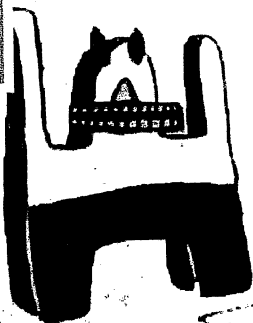
Den sammanfattningen skriver jag under på. Även om situationen kan te sig hopplös är det tillsvidare en lättnad att veta att vi har produktiva människor som Antonio på vår sida. I vår backlinje. Som kan motivera oss att inte göra valet mellan nöjen och politik, utan kombinera dem. Och det är klart: varför tänkte jag inte på det direkt?

THIS ORDER

SANNA NILSSON
ARTFUCKER[®]

mailto:mail.sanna@assabassa.com

The image is a high-contrast, black and white graphic. It features a dense, repeating pattern of the text "stockholm?stock" in a monospaced font. The text is arranged in horizontal rows, with some characters appearing to be cut off or truncated. Overlaid on this text is a series of thick, vertical black bars of varying widths, creating a barcode-like or censored appearance. The overall effect is one of repetition and obstruction.

ANGALENDE DIN ANSÖKAN TILL KONSTFÖRENINGEN

Enheten är öppen för alla som vill studera
 Grafisk design & Illustration. Läsåret 03/04

Bobby Wrattenföljetongen: HORMONES IN ABUNDANCE

Jag är ingen varm förespråkare för renässansideal, inte alls. Men det finns saker jag gärna skulle gå med på att döpa sjutton meter breda boulevarder efter, planlägga storfranska triumfbågar till ära för, slå upp pelarbeströdda mausoléer till minne av. Exempel på såna saker: rodnaden på kindens insida under de första vandrande gitarranslagen i introt till "September's not so far away"; virvelstormen i mitt huvud första gången jag lyssnade på texten till "The ghost of an unkissed kiss"; känslan som kommer i maggropen varje enskild gång de första tonerna av "Emma's House" spelas på någon klubb (i synnerhet efter någon öl). Fullt fysiska anledningar alltså till att jag överhuvudtaget bryr mig om något så trivialt som musik. Och fullt förnuftiga skäl att genomföra en serie intervjuer på temat Bobby Wratten. Först ut är Hormones in Abundance.

Vilken är din bästa Field Micesingel och varför?

– Striden står som jag ser det mellan "Sensitive" och "Emma's house". Jag var när jag tänkte igenom svaret på den här frågan häromdagen helt säker på att jag slutligen skulle välja "Sensitive", då den håller två fulländade låtar; samtidigt har "Emma's house" fyra och jag kan inte på pränkt definitivt rangordna dem. Ett trist, fegt svar men så ska det mycket ryggrad till att vara djärv i ett så pass viktigt ämne som detta (Jag upplever min snarare lättkittlad och mottaglig än något jag kan bruka offensivt).

Vilket är ditt livs bästa/jobbigaste/viktigaste Bobby Wratten-relaterade minne? Tänk efter noga.

– Benno, och framför allt Bennos diskussionsforum topics var på många sätt avgörande i hur jag fick upp ögonen för otroligt mycket av den musik jag latent alltid gillat, och då äntligen kunde få tag på. Field mice och Trembling blue stars kom till mig som på ett silverfat och jag tror det hade tagit åtskilligt lång tid innan jag på samma sätt blivit presenterad för alla de olika slags musikströmningar som diskuterades, samtidigt, på ett så naturligt och hängivet sätt. Att som femtonårig skittöntig outsider få se hur subkulturer fungerar (och faller ihop), iakttä någons brinnande engagemang i uttryck och lyssna till så mycket kloka synpunkter bland olika preferenser gjorde mig sanslöst sporrad. Jag ville så gärna bli en aktiv del av scenen, själv tillföra något för att hålla den levande, så fler kan få uppleva samma saker som jag. I

topics föddes och grodde min DIY-idealism och jag beundrar dom som var aktiva då och de som fortfarande är.

Hur har det varit att se Trembling blue stars live?

– Fantastiskt. Som att träffa någon man har allt gemensamt med men aldrig tidigare träffat. Jag fattade att det var på riktigt. Insåg hur otroligt viktiga Bobbys band varit under min – om man så säger – inskolning och väg till alternativ musik för det första, hans lyrik och låtar som inspiration för det andra; och kanske allra främst det tunga ansvar han fått bära under min mest osäkra tonårsperiod, på samma sätt som jag tänker mig Morrissey varit för många och även för mig, men på ett närmare plan – enklare att relatera till.

– På Emmaboda 2000 fattade jag alltså grejen, konfirmationen, och Bennofestivalen året efter innebar snarare att äktenskapet var ingått och till döden oss åtskiljer.

Har ni gjort några försök att ta dem till Kalmar? Finns det något hopp för Kalmarkidsen att få se dem där i framtiden?

– Jag har haft sporadisk kontakt med Beth Arcy, om en eventuell återkomst

för Trembling blue stars. Det fanns långt gångna planer redan förra hösten, men tyvärr misslyckades vi pussla ihop våra kalendrar och bestämma något definitivt, varpå det till slut rann ut i sanden. I år var tanken att styra upp en mindre turné i Skandinavien men även den rann ut i sanden. Dock finns det alltid hopp men just nu väntar jag med löften, det är så trist att inte kunna hålla dem.

Vilket ser du som Bobbys minst lyckade projekt?

– Att upprätthålla ett sunt förhållande till Annemarie. Det minst men samtidigt mest lyckade. Förstås är det omöjligt för mig som avlägsen beundrare att sia vad deras kärlek och relation inneburit för Bobby personligen. Men med utgångspunkt i vad som skrivits, budskapet som framförts, finns ju de löjligt uppenbara spåren av förtvivlan och efterklokhet att nysta i. Nostalgi kanske, en rätt simpel slutsats att dra, då desperationen numera verkar vara mindre påtaglig, att det inte på samma sätt är högsta prioritet för Bobby att få sin älskade tillbaka.

– Musikaliskt torde The Yesterday Sky vara det minst lyckade, med tanke på hur makalös den enda inspelningen faktiskt är, och just att det är den enda under samma namn. Jag hade hur gärna som helst hört fler låtar i samma avskalad kärnfulla stil.

MÅNADENS MOMUS

Varför tar norrmän alltid med sig en skivstång i djungeln?

– För att kunna släppa den och springa snabbare om de möter en tiger.

Jag tror egentligen inte på allvar att det finns någon anledning att hålla sig med ett försvar – av den enkla anledningen att den besvikelse en brusten fördämning ger är värre än att aldrig ha haft någon alls. Men som norrmännen, ungefär så fungerar jag ändå. Jag är kanske inte lika dum, eller det är i alla fall vad jag vill inbilla mig, men jag tänker: sitt med ögonen mot dörren, bevaka varje nödutgång, släpp inte in någon; rätt och slätt: håll försvaret högt. Att ta med en skivstång i djungeln för att kunna släppa den vid fara: i princip är det samma tanke bakom. Momus å sin sida är förmodligen klart mer utlevande än jag, tar större risker, eller det är vad han vill inbilla mig, men han kan ändå inse poängen med att kapsla in sig:

If I lowered my defences

You would know how I feel inside

If I gave you the key to my chastity belt

You could totally destroy my pride

På "Folktronic" från 2000 befinner vi oss alltså. Vår svurne modernist Momus genomför med sedvanlig noggrannhet ett stort anslaget experiment, en korsbefruktnings av, som namnet antyder, folkmusik och elektronisk pop. Jag har i och för sig aldrig riktigt fallit för den helt; kanske beror det på det akademiska tonläget och allusionerna, de som vanligtvis är välsökta men som också kan tendera att vara väl, eh, sökta. Eller så är det jag som är obekväm, tycker det skaver, när ironi, vilket jag värdesätter i de flesta sammanhang, överförs på musik. I vilket fall som helst finns några mer allvarligt tonade inslag på skivan. Ett av dem är "The Lady of Shalott". Precis som sagans Lady of Shalotts eka driver nedströms, svävar Nick Curries röst över texttrader jag alltför väl känner igen mig i:

You can see why I have to hide

I'd only get hurt

You'd treat me like dirt

The moment I let you inside

Och min identifikation är obehaglig. Jag ska inte påstå nåt annat. I synnerhet inte när jag vet vems fördärvade sinne texten kommer ifrån.

Handsome Train

Juli 2003: Handsome Train har en spelning på Ljungnäs. Jag äger deras debutsingel, är förtjust i "I want you to know" men har inte mycket att säga om den, är inte införstådd. Följaktligen missar jag också större delen av spelningen till förmån för kaotiska tältsamtal, nattbad och ett omotiverat slagsmål, en räkka fullt naturliga inslag på festivaler med andra ord, och när jag somnar har jag glömt allt vad "I want you to know" heter. Sörjer heller inte det speciellt mycket.

Kort därefter. Sommaren svalnar, multnar och övergår i senseptember. Jag och Leo är på besök på (åtta poäng) bra nation i prominent sydlig akademikerstad för att spela skivor. Vid halv elva, för övrigt mitt i "Ten years after" med Mates of State, tystnar PA-systemet. Det första av de band som ska flankera kvällens skivspelande, Handsome Train, går på. I precis femton sekunder i början är jag halvroad, medan en (obefogad) syn av ett genomsnittligt milt halländskt popband fortfarande föresvävar mig. Men den väna flöjten i vissa låtar sitter perfekt, och de individuella sångpartierna också, och stämsången och basen vindlar in i varandra. Jag mjuknar kvickt, inser: spelningen är strålande. Jag som aldrig tänker på instrumentering, bara på text, skickar menande blickar mot Leo och mot publiken runt omkring: alla verkar förstå.

Jag är vid det här laget inte bara glatt överraskad, utan också omtumlad av hur min tidigare bild av Handsome Train helt bortsvepts. Kvar finns bara den av ett ovanligt begåvat popband. Låt vara ett som är väl milt för sitt eget bästa. Det är också den vanliga invändningen mot bandet, att det skulle vara ljunt. Jag hoppas kunna omkullkasta också andras vanföreställningar med hjälp av en intervju.

Er framtoning känns ganska välartad. Finns det några dolda faror i Handsome Train?

– Man skall inte låta sig luras av vårt välartade yttre, nog finns det en del dolda faror alltid. Någon i bandet har i fyllan och villan sparkat sönder ett stort skyltfönster. Det var dock inte meningen. Någon annan har avvikande musiksmak, som inte är helt accepterad av övriga bandmedlemmar. En tredje har lyckats springa ner ett staket på fyllan så att flisorna ven. Denne var emellertid välartad nog att ringa och be om ursäkt dagen efter.

Okej, då kanske det är era låtar som är välartade, i och med att de är så välspelade. Kan ni få komplex över att ni är så opunk och skickliga på era instrument?

– Må vara att vi inte är punk, men särskilt skickliga på våra instrument är vi inte heller. Vi gillar inte att spela fel, så vi anstränger oss helt enkelt för att spela så rätt som möjligt. Tre av fyra bandmedlemmar är musikskolebarn, och har kanske en inbyggd skräck för att spela falskt. Negativ förstärkning kallas det inom psykologin...

Handsome Train består av Mårten, Linnea, John och Sara. Fyra personer utgör två par. Eftersom de flesta par jag känner har tendenser att glömma bort det mesta till förmån för att sitta inomhus och gnugga näsorna mot varandra låter det rimligt att ett band med två par lätt kan fastna i överksamhet. Att repandet övergår i parmiddagar.

– Så här kan det gå till: först repar vi cirka klockan 16:00. Sedan har vi parmiddag klockan 19:00. Därefter spårar middagen ur totalt i drinkblandande vid 23:00, och så har alla somnat senast 23:30.

Vad skulle hända med bandet om något av paren gjorde slut?

– I händelse av skilsmässa omöjliggörs steg 2 i processen, varpå vi går direkt till steg 3. Vi blir naturligtvis fullare, eftersom vi inte fått någon mat i magen. Detta gör att vi somnar tidigare, mår sämre dagen efter och får en avdomnad kreativitet. En skilsmässa skulle alltså kunna vara förödande för vårt musikskapande.

Vem är mest drivande i bandet, vem tar initiativ till repningar?

– Det är underförstått med ett till två rep i veckan, så man kan inte säga att en person är mer drivande än de andra när det gäller den saken. Nu står vi tyvärr utan replokal, så det där med ett till två rep i veckan fungerar inte för tillfället. Man kan ju vara drivande på andra sätt, men det går mycket i vågor och beror på vem som tycker sig ha råd att skicka iväg skivor och så.

Handsome Train ska förr eller senare ge ut singlar på bland annat Shelflife och det grekiska bolaget Friends of the Heroes. Svenska bolag är det däremot inte så mycket bevänt med.

Vad är det som gör att ni har anbud från en massa utländska bolag men

inga svenska?

– Vi har faktiskt skickat demonstrationsskivor till svenska bolag, men ingen har nappat på kroken. De utländska bolagen däremot har själva tagit kontakt. Vi vet inte hur de har hittat oss, men misstankar riktas mot Roger Gunnarsson.

Det enda med Handsome Train som har mynnat ur svenska skivetiketter är debutsjuan "Pop EP", som gavs ut i våras på Heavenly Pop Hits.

– Vi tog kontakt med Heavenly Pop Hits och gav dem en demo, för att få spela på en "popkväll" de skulle ordna. De tyckte om vad de hörde, och ville att vi skulle vara med på deras samlingsskiva "Hit Music Only". Sedan ville de också släppa en femspårs vinylsingel med oss.

Den bästa låten på "Pop EP" tycker jag är "I want you to know". Hur lyder berättelsen bakom den? Den känns skriven av någon som just har bestämt sig för att klippa banden. Berätta lite om den.

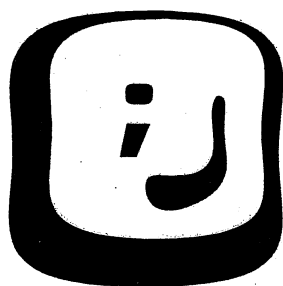
John: – Jag antar att jag får ta ansvar för min skapelse. Den handlar inte om någon speciell person eller händelse, utan är mer ett allmänt uttryck för den där klippa banden-känslan du nämner. Fast egentligen känner jag nog att det inte går riktigt illa förrän i refrängen. I versen har beundraren fortfarande hopp; sen kommer besvikelsen och den nedåtvandrande gitarrslingan. Frågan är hur det egentligen slutar.

Till sist: Linnea, jag har hört att du är släkt med någon i Stefan & Krister. Det måste du förstås berätta allt om!

– Jajamensan. Jag är släkt med Krister i Stefan & Krister. Det är den mörkhårige av de två spexande männen, han är gift med min moster och far till två av mina kusiner. Som kuriosa kan jag även berätta att det var den killen som höll mig i sina armar när jag döptes, i mitten av 80-talet. Då kanske någon frågar sig vad det innebär att vara släkt med Krister i Stefan & Krister. Det innebär helt enkelt att det blir lite mer ös, och möjligen även fler skratt, på släktmiddagarna än vad vanligt folk är vana vid. Det innebär också att jag får spexiga saker i födelsedagspresent och julklapp. Go Krippe!

Upp närmast för bandet är alltså en räcka singlar, till att börja med en som ska ingå i Shelflifes CDR-katalog. Den har (precis som allt annat) dragit ut på tiden rejält, skulle ha varit släppt för länge sen, men när den väl dyker upp hoppas jag att den skrämmer skiten ur var och en som har fördomar om mildhet. Vem som nu kan tänkas vara så trångsynt.

ovations i deserve |

Erik Halldén

En väns dagbok berättade för, säg, två år sedan:

Jag är kär – hallonsaftskär som Kalmarpatrik hade sagt det.

Det lät förstås vackert. Frånsett det uppenbara, att det lät bra i praktiken – porlande, rödrosa, tungspetskittlande söt är hallonsaft sinnebilden av det självklara dryckesvalet till en nyutsprungna kärleksaffär – var det också en hisnande vacker metafor; en nostalgiskt skimrande bild av den perfekta oförblommade unga kärleken präglad av den enkla skönheten hos två av vårsol genomlysta saftglas. Det nästan stank idyll, vill jag minnas. Någon annans idyll, väl att märka. Inte min.

Min kärlek. Den var aldrig hallonsaft. Det vore lättköpt och pubertalt, dessutom lite förmätet nästan, att utnämna just min kärlek till Kärlekens antites, till motsats till den med stort K i ungdomsböckerna, så långt tänker jag inte gå; mer sant är väl att säga att min bild av kärlek är samma som andras, men skymd, sedd ur undanträngd vinkel. Inte konstigt då om bilden förvanskas. Konstigt däremot är hur synen på den misslyckade, bortstötta kärleken kan vara så skoningslöst hänfull. Kanske är det för att den aldrig utblommade kärleken så ofta tenderar att bli självömkande; kanske är det bara en följd av vanlig mänsklig likgiltighet, mänskligt förakt för det misslyckade. Jag vet inte. Men jag vet en som kan berätta om utspilld, tillintetgjord kärlek så att det svider. Det är Erik Halldén, en del av Nackas bästa lo-ficrew Knock Yourself Out, KYSO. Han skrader inte orden. I "My funeral" från best of-kassetten "Songs for the Sea" till exempel:

*It's starting today, the happiest day of your life
It's love in the air – I guess it's not more than fair
Well, I won't be there to granulate the groom and bride
Well why? Your wedding will be my funeral.*

Vi bestämmer oss för att göra en intervju. Först vill vi genomföra den på stadsbiblioteket. Det vore ganska talande också, skulle följa logiskt på Eriks och mitt snack om litteratur. Men där inne visar det sig ställas väl höga krav på tystnad; vi sätter oss utanför, i semiparken mot Sveavägen, där vi omsmygs dels av samhällets olycksbarn, efter omständigheterna rätt muntra, dels av ett hundra nedsinglande tidiga höstlöv.

Nu. Atmosfär färdigbeskriven enligt all kutym, bakgrundsfakta visserligen ofullständiga men tidsbild uppmålad. I gräset alltså, omkring en diktafon. Get on with it.

Det är ganska mycket som handlar om kärlek i dina låtar. Varför behandlar du det så mycket i låtform?

– Jag vet faktiskt inte... det är lätt om man har tankar om saker, och det gäller det mesta, att sätta ner det i en låt; istället för att kanske deklamera poesi eller...

Skriver du poesi?

– Nja, lite. Jag har skrivit några – fast det här vill jag inte att du skriver – jag har skrivit några böcker.

Du har skrivit några böcker? Romaner menar du?

– Jag har skrivit kanske tre böcker som är ganska färdiga, och en som jag håller på med nu. En är helt färdig, den består av tjugofyra kapitel. Ett kapitel för varje månad av året där man får följa mig, och efter det kommer en skildring av vad som händer i naturen under den månaden. Och så har jag skrivit lite andra böcker om allt möjligt; jag har skrivit en nu i sommar som handlat om min sommar – eller inte *min* sommar egentligen. Men, (hastigt) det är ingen som har läst dem. Vi får se, den jag håller på med nu kanske nån får läsa. – Men ja, det är kärlek i dem. Men det är en del naturskildringar.

Men, apropå kärlek, det verkar inte gå så bra?

– Men vafan, (skratt) ...var inte så jävla nedlåtande!

Förlåt!

– Nej, jag bara skojar. Det går faktiskt bra.

Gör det? Med tanke på att i dina texter...

– Ja, det har inte gått så bra, och det har tydligen märkts i texterna. Men nu går det rätt bra, det har gått bra ett tag; jag har en flickvän, och har haft det i fem och en halv månad. Hon är en av anledningarna till att låtarna blir lite mer poppiga och glada. Det finns vissa låtar som är med på "Songs for the Sea" som handlar om henne, som är lite gladare. "Kids", till exempel – jag kan inte komma på nåt annat exempel just nu. Men nu går det bra, och det gör att texterna måste handla om lite nya saker. Det är i och för sig tur, för det var lite jobbigt när jag hade skrivit så många låtar om samma sak; det kändes som att alla hade hört att jag var... deppig.

Ja, det blev en del om döden och så.

– Mm – dödsteamat kommer nog i och för sig att fortsätta, lite grann i alla fall, jag kan säga att det finns några låtar på kommande kassetten som handlar om begravningar. Men då är det inte mina begravningar, och det är inga självmordsbrevtexter.

Det är över huvud taget mycket som är ganska mörkt.

– Jag var rädd att du skulle säga det. Det stod på Twisterella att (kort skratt) "hela min begreppsvärld var morbid"; då blev jag medveten om att det var kanske mörkt. Jag vet inte om det är så... Men, ja, det stämmer att det är mycket som är mörkt. Men den kommande kassetten innehåller inte nåt mörkt överhuvudtaget nästan.

Jag gillade visserligen de morbida grejerna också.

– Det kommer att finnas lite sånt där också, lite nyversioner av tidiga låtar också, som jag ville få att komma till sin rätt.

Du lär ha många gamla låtar att välja bland?

– Ja, med tanke på att jag gjorde min hundraspårskassett. Och att jag har släppt femton kassetter innan den här. Så jag kan ha släppt tvåhundrafemtio låtar, jag vet inte. Det är en hel del.

Jag minns när jag förstod att Erik gör musik under eget namn, det är inte vansinnigt länge sen. Hemma hos Ivar Lavett, som förresten gör putslustig syntmusik med Erik i Halv Ett, får jag titta på ett ex av trettiofemspårskassetten "Waiting for Love, Waiting for You". Ivar berättar, han låter nöjd: "Det roliga är att det bara är typ två låtar som inte är så bra".

– Jag kan inte hålla med om det. Jag är i och för sig ganska nöjd med "Waiting for Love, Waiting for you". Men sen finns det en som kom emellan hundraspårskassetten

och den här, som är jävligt mörk, som jag inte är så nöjd med. Och innan dess har jag verkligen gjort en massa skit. Det var en kassett i veckan, en kassett om dagen ett tag. En tid förra sommaren, då spelade jag in tio spår varenda dag; allt jag spelade in släppte jag. Och då var det bara att spela in, det var en gitarr och en sång – sången hördes förresten inte, den kvävdes, dränktes i gitarren. Så är det inte nu.

Har du blivit mer självkritisk?

– (med eftertryck) Ja, då lyssnade jag inte ens på kassetterna, jag spelade bara in dem. Jag hittade ofta på texterna medan jag spelade, och det kan man höra; det är många påhittade ord för att det skulle kunna hinna passa in. Inga texter alls skrevs ner, och ackorden har jag glömt bort. Jag tyckte det var skitkul.

Kan du berätta om din kvadrupelkassett, hundraspårskassetten? Visst kom den i samband med att du lämnade KYSO?

– Ja, jag lämnade KYSO. Jag lade ner varenda band.

Varför?

– Det var en kort period då jag... var trött på KYSO. Jag var trött på Erik Halldén – alltså bandet, inte mig själv; eller jag var förresten trött på mig själv också – och jag var trött på Built to Kill, trött på Halv Ett, och trött på allting. Det kändes som att jag hade gjort allt, jag hade släppt så många kassetter som var så mycket samma saker att jag kände att jag inte orkade mer, det blev tråkigt. Jag skulle inte spela mer.

Men du kom ändå tillbaka?

– Jag märkte snart att det inte funkade... efter några dagar, jag vet inte ens om det var en vecka, kände jag att "jag kanske skulle gå upp och spela lite gitarr ändå". Och så gjorde jag det. Så tänkte jag "nej, men det här var en schysst slinga, jag kanske skulle spela in den, för säkerhets skull". Det blev sen till några låtar, och sen blev det till tjugo låtar. Då kände jag att det vore tråkigt att göra en kassett som inte är utöver det vanliga.

Du sa nånting i stil med: en trilogi består av tre delar, inte två, och därför är det min plikt att göra en till.

– Det där hade jag glömt bort, men det stämmer. Jag hade släppt "Waiting for Love, Waiting for You" och "The Love Parade", så jag tyckte att jag måste släppa en till i love-trilogin. Sista delen i trilogin måste vara lite särskild, så jag tänkte: då spelar jag in åttio låtar till; jag gör en hundraspårskassett. Och så blev det, som comeback släppte jag hundraspårskassetten, "Love for you and you and you".

En ganska storstilad comeback.

– Ja Men Lill-Hitler, alltså Ivar, var med och skulle hjälpa till också, och han ratade säkert trettio låtar. Så jag fick göra om dem eller göra nya. Men det var tur, för det blev jävligt mycket bättre då. Jag har mycket hjälp av Ivar, kan jag säga. Det hade inte blivit mycket musik utan honom. Han lägger alla trummor och basgångar och sådär. Man kan säga att han är halva Built to Kill också, och nästan halva Erik Halldén. Och han är halva Halv ett. (tystnad) Han är vett. Jag är bara Halv. (skratt)

Halv ett är, precis som alla band inom KYSO-kretsen (de centrala, hittills onämnda: Most Valuable Players, Some Nerve, Built to Kill), med på bägge av de hittills utkomna KYSO-samlingsskivorna. Jag frågar om just hur lo KYSO vill ha sin fi. Erik skruvar först på sig:

– Jag vet inte riktigt, jag vill inte tala för KYSO...

Men du kan tala om KYSO.

– Det kan jag. KYSO är ganska lo-fifundamentalistiskt. KYSO-samlingarna, dem vill vi ska vara rätt lo-fi. Alla band som är med tror jag skulle ta möjligheten att spela in med "bra" ljud, men vi tycker att det är ganska roligt att samlingarna är så lo-fi. Det är lite charmen med dem, att de är så hemmainspelade.

Vem var det som tog initiativet till KYSO-samlingarna från början?

– Det var nog Hugo [Lavett, som frontar i MVP], tror jag. I tänkte vi mer att det vore kul att samla några låtar från alla band; sen blev det lite större, vi kom på att vi verkligen skulle släppa en skiva och döpa den till ett namn och gå under egen flagg. Och nu har vi gjort det, två skivor också. Det är kul.

Har ni tänkt göra nån mer?

– Ja, det är klart. Men det var inte så länge sen som andra skivan kom, så vi tänkte vänta lite... Det var i våras, men vi vill ändå inte att dom ska komma hela tiden. Man ska få vänta lite på dem, man ska tänka "yes, nu kommer den, en ny KYSO". Men jag kan tänka mig att den kommer i slutet av vintern nån gång.

På CD är samlingsskivorna, men på kassett utger Erik Halldén sin musik.

– Det är för att brudar dras till kassetterna, det är en äkta babe magnet. Nej, jag vet inte... när jag släppte hundraspårskassetten, då skulle det ha varit skivor först. Men det blev så svårt med omslag och sånt att jag släppte den på fyra kassetter istället. Musiken känns roligare att ha på kassett också. Och det känns som att min musik är kassettmusik... eftersom mycket är inspelat på kassettbandspelare och så. Och alla har en bandspelare!

En nackdel med kassett är i och för sig att det är lite jobbigt att spela in.

– Ja, och så är det jobbigt för dem som lyssnar på det, att de bästa låtarna kommer mot slutet, och så måste man spola och hålla på.

Ja, men det är bra. Då måste man lyssna igenom allt.

– Det är väl det som är en tanke också. Lite. Men ändå, det känns som att en del kanske kan tröttna och inte orka lyssna på den. Det är annars nackdelen med att ha så många låtar som jag har. Vem orkar lyssna igenom hundra låtar, liksom? Jag orkar inte ens göra det!

Så det är därför dina kassetter oftast finns i bara ett ex, som ligger hemma hos dig olyssnat? Känns inte det lite bortkastat?

– Det är sant, ibland kan jag känna om en låt att den verkligen är bra – jag har ganska många såna som jag inte har släppt. Men vad ska jag göra med dem? Jag orkar inte pracka dem på folk! Det var annars en tanke med "Songs for the Sea", att lite fler skulle få höra det. Om jag gjorde en best of skulle kanske fler gilla det. Så tänkte jag att jag kunde sprida det.

Vidare är Erik i stort sett färdig med sin nästa kassett; den är tänkt att släppas "inom några månader".

– Man ska väl inte säga såhär, men jag hoppas på att nästa kassett blir min bästa nånsin. Jag har lagt ner tid på att göra hittar. Och nu är det faktiskt ganska genomtänkt. Det är lite mer instrument också: förut har det varit två lager, en synt eller en gitarr och en trumma. Jag skulle vilja ha stråkar också...

Det kan du ju sampla.

– Ja, eller så kan jag be någon spela det; Ivar spelar fiol på en del låtar.

Kan han spela fiol?

– Jaa, det är han som spelar på "Ants". Sen skulle jag vilja spela piano på några låtar. Det finns några pianolåtar på hundraspårskassetten, men de är inspelade på kassettbandspelare, och det blir så dåligt ljud då. Men jag orkar inte känka omkring en porta till ett piano, och det finns inget piano i närheten. Men vi får se, jag ska försöka få lite stråkar med den här gången, lite syntljud. Det kommer bli rätt hi-fi.

Va, nej, fan vad illa!

– Nej, men hi-fi-lo-fi liksom. – Nu kommer texterna vara lite annorlunda också, de är lite nya nu. Visst, det finns en del kärleksförklaringar och självklart finns det en del texter om döden också, men det finns även lite nyare texter, lite knasiga saker. Som "the Bible", som inte handlar om så mycket.

...och som är jättebra.

– Ja, det är en bra låt, jag är nöjd med den och det finns en hel del såna låtar i det stuket; med texter som inte handlar om så mycket.

Är det "love is thicker than water" du sjunger, eller "blood is thicker than water"?

– Det är faktiskt "love". "Blood", det är ju redan ett uttryck, så jag tog "love" istället. Den låten är förresten en battle med Go-Betweens, eller nu sa jag fel,

med Magnetic Fields. Jag håller ut min ton mycket längre än han gör [i "The luckiest guy on the Lower East Side"]. När han sjunger "ride" så sjunger han det jävligt hårt och starkt, men jag sjunger mitt "love" jävligt mycket längre. Och det är det jag sjunger på sista texten, "Merritt's 'ride' is stronger, when my 'love' will last longer". Jag hade skrivit två verser och på slutet höll jag ut på den där tonen, och så tänkte jag att jag måste förklara varför jag höll ut den så länge.

Men är det på riktigt, höll du tonen så länge?

– Ja! Men det gällde att ta det på första gången, annars hade jag inte orkat sjunga mer. Den är ganska lång faktiskt, jag är rätt nöjd med den.

Ja, det är ganska grymt. Hur kommer det sig att du kan sjunga?

– Eh, jag vet inte, jag kan inte sjunga. Och jag kommer aldrig klara av det live, jag kommer aldrig orka hålla ut den där tonen!

På påskafton, när den senaste KYSO-samlingen, "Today we kill, tomorrow we die" precis utkommit, hade Erik sin första spelning, i ett kolonilottsområde lite utanför söderförorten Skarpnäck. Alla som var där, jag också, säger att spelningen var toppen. Erik skruvar på sig:

– Åååååh, Skarpnäck, varför skulle du ta upp det? Det här gick ju så bra!

Men jag behöver inte skriva om det.

– Du behöver inte skriva ner det... okej, det var såhär: "Erik, drick en öl eller två öl innan spelningen". När jag skulle spela hade jag druckit tio. Och... jag vet inte vad som hände sen, jag kommer inte ihåg nånting från när jag stod på scenen. Jag vet att Fibi Frap var med och sjöng, men att deras mikrofoner var av. Och jag hade tydligen sprungit upp och gömt mig i skogen och så. Jag vet att vi spelade en Smogcover, "A hit" från "Accumulation: none". Jag är rätt inne på Smog.

Ja, det märks ibland.

– Kanske jävligt mycket. Jag är helt förundrad över att du inte har tagit upp det. Men nu kommer det inte att vara så mycket Smogliktande. – Men i alla fall, Skarpnäck gick åt helvete.

Är det din enda spelning hittills?

– Ja. Det är synd, jag skulle göra jävligt mycket för att få spela, det skulle vara kul. Jag vet inte riktigt hur man går till väga för att ordna spelningar.

I situationer som den här brukar jag lite uppgivet skrika ut min matthet. Alltså den över att inte ha ett ställe, eller råd eller tid för den delen, att arrangera spelningar på. Bättring kom visserligen några veckor efter att intervjun gjordes; Erik Halldén gjorde en spelning på Stockholmsklubben Våren i Paris. Lokalen var (oförsämr!) halvfull, men vi som var där gick saliga därifrån, med "The Bible" och "My Funeral" som kvällens givna höjdpunkter. Jag blev ytterligare säker på att jag när jag får möjlighet att ha mitt eget ställe ska boka in Erik Halldén på premiärkvällen. Se det som ett löfte. Tillsvidare: lyssna på "the Bible", beställ "Songs for the Sea" och invänta nästa kassett.

För intresserade parter har Erik en e-mailadress: erikhallden@hotmail.com

SANNA NILSSON

När jag först stötte ihop med hennes bilder verkade de som en av alla Internetföreteelser jag snubblar över: Bilden av henne var den av en gråsynt gymnasiebrud med talang överträffande allt av det nyss sagda. Senare ville jag ge ut en singel med en av Sannas bilder som cover art (bandet var The first noise; projektet las på is och senare också ner). Och senare ändå: jag upptäckte hennes nya hemsida, med bilder som förvandlats, blivit mer utåtriktade, stinna. Så det är välförberedd jag säger: detta nummers konstnär är Sanna Nilsson.

Du får förstås invända, men jag tycker att dina nya bilder är klart mer utlevande och gladare än dina äldre grejer. Vad beror det på?

– Att de har proppat mig full av psykofarmaka! Skämt åsido... de som känner mig vet att jag har mått dåligt till och från. Innan trodde jag att min kreativitet kom ifrån melankolin, men nu har jag lärt mig att man kan både vara glad och kreativ! Detta är helt nytt för mig så jag är på ett ganska experimentellt stadie just nu. Troligen kommer hopplösheten att genomsyra även min framtida konst. Det fungerar inte lika bra när det gäller design och layout, men vem vet?

Vad är du upptagen med just nu?

– Oh, massor av saker! Jag är totalt sönderstressad för tillfället – men det kan ju ha med julrushen att göra också, haha. Jag är ganska upptagen med ebay för tillfället, haha, jag har fastnat i ebayträsket! Jag köper massa konstiga saker varje dag... och nu är jag pank. På förmiddagarna går jag en kurs i Grafisk Design och Illustration, som för övrigt är fasansfullt roligt! Jag lär mig nya saker varje dag, vilket även medför prestationsångest, men det är en annan historia. Jag, min pojkvän Per och vår bästis André har även startat ett projekt som går under namnet Assabrassa (www.assabrassa.com). Inom en snar framtid ska vi erbjuda våra tjänster i programmering och webdesign. Vi håller även på med ett community, "Rauk", det får man hålla utkik efter! Sedan gör jag en hemsida åt Bobbie Burns – ett par unga, hipa kläddesigners som ska göra trendiga vintage-tshirts! I övrigt är jag upptagen med min pojkvän och att planera en eventuell flytt till Berlin – som jag såå gärna hade velat!

Du har med ett avslag från en ansökan till Konstfack i en bild. Har du pluggat bild eller konst någonting?

– Jag kan förklara varför jag har avslaget med. Konstfack är en skola som jag väldigt (och då menar jag väldigt) gärna vill komma in på. I år kom jag inte in för att jag förmodligen var för dålig/oerfaren/ung och det är ett nederlag jag ständigt vill påminna mig om för att bli bättre! Och starkare! I grund och botten har jag Naturvetenskap-IT-utbildning, sedan har jag gått diverse strökurser i konst och teckning och nu i Grafisk Design. I vår ska jag läsa konstvetenskap i Uppsala och supa upp mina CSN-pengar på Kalmars nation!

Till sist: varför valde du det material som du valde till en garde?

– Tidspress! Nej, men jag försökte ta representativa bilder som jag gjort vid helt olika tillfällen och tidsperioder. Man, i alla fall jag, tycker att det mesta man gör ser väldigt olika ut men jag har lärt mig att man egentligen har en väldigt egen stil som man själv har svårt att uppfatta. Man kanske inte tänker på att man t.ex. gör likadana näsor på gubbar och så. Jag tycker t.ex. att bilderna jag gjort till en garde ser ut att vara från helt olika personer, medan någon annan klart och tydligt ser att det är från en och samma.

*Majakovskij
hade det inte
heller särskilt
roligt.*

god jul önskar en garde.

